

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 631/2018
21.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Милунке Цветковић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези са чланом 251. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Бељанског из ..., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1133/17 од 13.12.2017. године и Кж3 9/18 од 27.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 21.06.2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Бељанског, поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1133/17 од 13.12.2017. године и Кж3 9/18 од 27.03.2018. године, као неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости у осталом делу **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 2К.657/15 од 25.10.2016. године, окривљени АА, на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези са чланом 251. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ).

Истом пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка, као и нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда његових бранилаца падају на терет буџетских средстава суда, док је оштећена ББ са имовинскоправним захтевом упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1133/17 од 13.12.2017. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Суботици преиначена је пресуда

Основног суда у Суботици 2К.657/15 од 25.10.2016. године тако што је окривљени АА оглашен кривим за кривично дело тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези са чланом 251. став 3. у вези са ставом 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1-једне године која ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује у ..., улица ..., осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим да ако окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка који се односе на трошкове вештачења, чија висина ће бити одређена посебним решењем, а оштећена ББ је са имовинскоправним захтевом упућена на парнични поступак.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом КжЗ 9/18 од 27.03.2018. године, одбио је као неосновану жалбу бранилаца окривљеног АА и пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1133/17 од 13.12.2017. године, потврдио.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Слободан Бељански, поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1133/17 од 13.12.2017. године и КжЗ 9/18 од 27.03.2018. године због повреде одредаба поступка, пресудом и поступком који је претходио доношењу пресуде-члан 438. став 1. тачка 9) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд, ако сматра да би присуство браниоца било од значаја за доношење одлуке, обавести браниоца о седници већа, одреди да се извршење правноснажне пресуде одлаже или прекида ако је започето и укине у целини пресуду Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 9/18 од 27.03.2018. године или ту и пресуду истог суда Кж1 1133/17 од 13.12.2017. године донету у другом степену и предмет врати на поновну одлуку пред потпуно измењеним већем или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе и одредити да трошкови поступка, као и нужни издаци и трошкови бранилаца, падају на терет буџетских средстава суда.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче да је пресудом суда трећег степена посредно прекорачена оптужба и учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и с тим у вези наводи, да опис радње извршења кривичног дела у оптужном акту не садржи навод да је окривљени знао да

се сада пок. ВВ налази у алкохолисаном стању, нити да је пропустио да то утврди на адекватан начин па је окривљени оптужен и осуђен за несавесно пружање лекарске помоћи из нехата, док је, насупрот томе, у образложењу наведене пресуде утврђено да је окривљени знао да се ради о алкохолисаном пацијенту, па да се ради „о грубој повреди лекарске професије“, јер је окривљени „био свестан да је применио неадекватну терапију“ о чему је хтео да уклони доказе, из чега произилази да суд окривљеном приписује умишљајно извршење кривичног дела. На тај начин, по ставу браниоца, окривљени се пресудом суда трећег степена (што се фактички односи и на разлоге другостепене пресуде које прихвата суд трећег степена), ставља у неповољнији положај, са аспекта социјалне и професионалне стигматизације и правног третмана кривичне одговорности.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Објективни идентитет оптужбе и пресуде, према пропису из члана 420. став 1. ЗКП, подразумева истоветност описа чињеница и околности које чине обележја кривичног дела, садржаних у чињеничном основу оптужног акта и у чињеничном опису дела у изреци пресуде, па се, ради оцене истоветности, врши поређење чињеничног описа дела у оптужном акту у односу на опис дела у изреци пресуде, а не у односу на чињенична утврђења и закључке изнете у образложењу пресуде, како сматра бранилац окривљеног позивајући се на „посредно“ нарушени идентитет оптужбе и пресуде.

У конкретном случају, постоји потпун идентитет описа радње окривљеног извршења дела и свих чињеница и околности које чине објективна и субјективна обележја кривичног дела у питању, у изреци правноснажне другостепене пресуде, са описом дела у оптужном акту од 14.03.2006. године, измењеном поднеском Основног јавног тужиоца у Суботици Кт. 385/05 од 19.02.2015. године и прецизираном на главном претресу од 26.02.2015. године, а што се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног и не оспорава.

Стога, по налажењу Врховног касационог суда побијаним правноснажним пресудама није прекорачена оптужба ни учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП на коју се, неосновано, указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су у току кривичног поступка коришћени незаконити докази на којима се пресуда не може заснивати, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и при том као недозвољене доказе означава исказе сведока из јула 2004. године, са образложењем да су прибављени по правно неоснованом предлогу јавног тужиоца за предузимање истражних радњи против непознатог лица, за који је истражни судија био дужан да изрази неслагање сходно одредби члана 239. став 1. тада важећег ЗКП. Ово из разлога што се од почетка знало ко је био дежурни лекар на кога би, због те околности, могла бити усмерена основана сумња и осим тога, да су прибављени у једностраначком поступку који према тада важећем ЗКП

није представљао део преткривичног или кривичног поступка и у којем није постојао окривљени, а самим тим је касније окривљени АА био лишен свих права која припадају окривљеном, укључујући могућност да ангажује браниоца, да сведоцима поставља питања и да износи примедбе или ставља предлоге, а искази сведока о којима је реч су уведени у каснијем току поступка помоћу само формалног испитивања сведока, уз констатацију да исти остају код претходно датог исказа, противно обавези суда из члана 103. став 1. тада важећег ЗКП, да сведока „позива да изнесе све што му је о предмету познато“, с тим да није поново испитан сведок ГГ који има значај кључног сведока оптужбе јер је он једини изјавио да је рекао окривљеном да се оштећени налази у алкохолисаном стању.

Међутим, изложени наводи захтева, по оцени Врховног касационог суда, не могу се прихватити као основани.

Одредбом члана 604. став 1. сада важећег ЗКП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14), прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог Законика (01.10.2013. године) оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени гласник СРЈ“ бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр. 58/04 ... 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП).

Према одредби члана 239. став 1. раније важећег ЗКП, кад је учинилац кривичног дела непознат, јавни тужилац може предложити да истражни судија предузме поједине истражне радње, ако је, с обзиром на околности случаја неопходно или целисходно да се оне предузму пре покретања истраге. Ако се истражни судија не сложи са тим предлогом, затражиће да о томе одлучи веће (члан 24. став 6.).

У конкретном случају, према стању у списима предмета, на предлог Окружног јавног тужиоца у Суботици Ктр. 171/04 од 21.07.2004. године, са допуном предлога од 23.07.2004. године, за предузимање одређених истражних радњи против НН лица у правцу кривичног дела несавесно лечење болесника из члана 126. став 1. у вези са чланом 135. став 2. КЗ РС, саслушани су пред истражним судијом Окружног суда у Суботици, у својству сведока, др. ДД, др. ЂЂ, др. ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ (дана 22.07.2004. године), ГГ и др. ММ (дана 28.07.2004. године) и НН (дана 29.07.2004. године), као лица која су у вези са својим службеним дужностима или радним задацима учествовала или присуствовала догађајима у вези са довођењем, смештајем и пружањем лекарске помоћи сада пок. ВВ на одељењима психијатрије и реанимације Опште болнице у ..., као и оштећена супруга преминулог, ББ.

Из наведеног произилази да су искази напред наведених сведока прибављени у фази преткривичног поступка, у складу са овлашћењима органа поступка и на начин прописан одредбом члана 239. став 1. раније важећег ЗКП, па се без основа у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да се ради о незаконито прибављеним доказима, при чему бранилац паушално оспорава законитост „исказа сведока из јула 2004. године“ и осим у погледу исказа сведока ГГ, не опредељује о којим исказима, односно конкретно којих сведока је реч. Неосновано бранилац оспорава законитост наведених доказа и наводима да је истражни судија био дужан

да изрази неслагање са правно неоснованим предлогом јавног тужиоца и затражи одлуку већа јер је истражни судија, сходно одредби члана 239. став 1. раније важећег ЗКП, овлашћен да цени основаност предлога јавног тужиоца, односно неопходност или целисходност предузимања предложених истражних радњи, па се не може говорити о повреди наведене законске одредбе и с тим у вези о незаконитом прибављању доказа због околности да истражни судија није изразио неслагање са предлогом јавног тужиоца, већ се фактички сложио са тим предлогом и извео предложене доказе.

Осим тога, насупрот наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, побијане правноснажне пресуде не заснивају се искључиво на исказима поменутих сведока прибављеним у смислу члана 239. став 1. раније важећег ЗКП, већ на исказима које су исти сведоци дали током кривичног поступка. Наиме, из списка предмета произилази да су, након доношења решења Општинског суда у Суботици Ки. 405/2005 од 07.07.2005. године о спровођењу истраге против осумњиченог АА, због кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 135. став 4. у вези са чланом 126. став 3. у вези са ставом 1. тада важећег Кривичиног закона Републике Србије, сви напред наведени сведоци саслушани и пред истражним судијом тог суда, између осталих и сведок ГГ дана 03.02.2006. године, а у присуству окривљеног и његовог браниоца, као и да су исти сведоци саслушавани и након подношења оптужнице Општинског јавног тужиоца у Суботици Кт. 385/05 од 14.03.2006. године против окривљеног АА због наведеног кривичног дела, на главном претресу, између осталих и сведок ГГ (дана 30.01.2015. године), такође у присуству окривљеног и његовог браниоца и након што су сведоци положили заклетву, па је дакле, одбрана имала могућност да у току истраге и на главном претресу у контрадикторном поступку поставља питања сведоцима, ставља примедбе на исказе сведока или предлоге, што су окривљени и његови браниоци и чинили у конкретном случају. При том, околност да је суд у записницима о испитивању сведока у истрази и на главном претресу констатовао да је исказ сведока сагласан раније датим исказима, је ствар технике сачињавања записника, на коју одбрана није имала примедби.

Следствено реченом, Врховни касациони суд налази да побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и да се и на ову повреду закона неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Поред наведеног, бранилац окривљеног у захтеву истиче да се ставови суда трећег степена, којима се у пресуди тог суда огледа прекорачење оптужног акта (о чему је било речи код излагања повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП) рефлектују и на укупну оцену изведених доказа и кључног доказа – налаза и мишљења вештака, јер суд у образложењу пресуде ван оквира оптужног акта констатује да се радило о „тешком пијанству са типичном клиничком сликом“ одступајући од сагласног мишљења свих вештака да се код пацијента ВВ радило о „тешком пијанству са атипичним карактеристикама које су давале клиничку слику акутне психозе“.

Предњим наводима захтева, у суштини се полемише са закључцима и разлозима суда и указује на противречност истих са стварном садржином изведених доказа, чиме бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Како наведена повреда закона сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, преко браниоца, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Наташа Бањац,с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић